
METROPOLITAIN
Anna Ruhe
Tajomná lekáreň
Falošná hra majsteriek
FRAGMENT

Tajomná lekáreň - Falošná hra majsteriek

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Anna Ruhe

Tajomná lekáreň - Falošná hra majsteriek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Anna Ruhe
Tajomná lekáreň
falošná hra majsteriek

Anna Ruhe: *Die Duftapotheke – Das falsche Spiel der Meisterin*

Illustrated by Claudia Carls
© 2019 by Arena Verlag GmbH, 97074 Würtzburg, Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim
Illustration S. 64/65: Sharpshot © Shutterstock.com
Translation © Silvia Ivanidesová, 2024

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024
Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3815-6
ISBN e-knihy 978-80-566-3822-4 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Anna Ruhe

Tajomná lekáreň

Falošná hra majsteriek

Ilustrácie Claudia Carls

FRAGMENT

Pre Luka & Mila

Anna Ruhe sa narodila v Berlíne. Po pobyte v Anglicku študovala komunikačný dizajn a ilustráciu a niekoľko rokov pracovala ako grafická dizajnérka vo veľkých i malých grafických štúdiách. Napínavé príbehy sa v jej hlave rodili odjakživa, s písaním však začala po narodení svojich dvoch detí. V súčasnosti žije s rodinou v Berlíne.

Claudia Carls sa v detstve nevedela rozhodnúť, či chce byť spisovateľkou, alebo umelkyňou, až kým sa táto dilema napokon nevyriešila rozhodnutím ísť študovať knižnú ilustráciu. Vyštudovaná dizajnérka žije a pracuje v Hamburgu a tvorí obrázkové knižky, knihy pre deti a mládež, populárno-náučné publikácie a plagáty.

„Vôňa ťa za sekundu dokáže
očariť a preniesť do sveta,
ktorý je starší, než si vieš
predstaviť. A ďalšia vôňa by ťa
v ňom mohla uväzniť naveky."

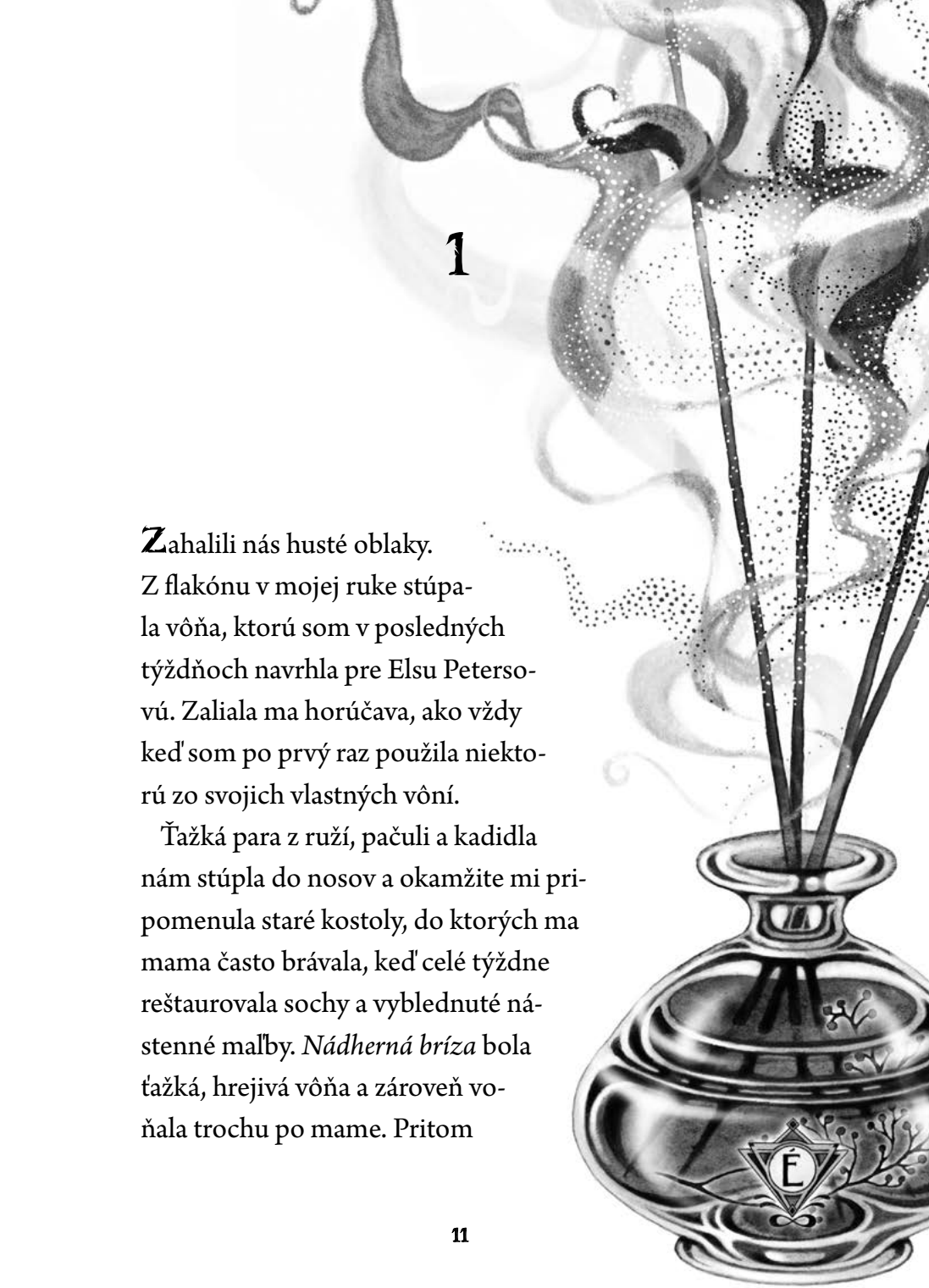
Syrell de Richemont, výrobca vôní, Paríž 1905

1

Zahalili nás husté oblaky. Z flakónu v mojej ruke stúpala vôňa, ktorú som v posledných týždňoch navrhla pre Elsu Petersovú. Zaliala ma horúčava, ako vždy keď som po prvý raz použila niektorú zo svojich vlastných vôní.

Ťažká para z ruží, pačuli a kadidla nám stúpla do nosov a okamžite mi pripomenula staré kostoly, do ktorých ma mama často brávala, keď celé týždne reštaurovala sochy a vyblednuté nástenné maľby. *Nádherná bríza* bola ťažká, hrejivá vôňa a zároveň voňala trochu po mame. Pritom

mama nikdy nevoňala ako kadidlo a nepoužívala nijaký parfum z ruží alebo pačuli. Išlo skôr o pocit a pôsobenie vône, ktoré ma prinútilo myslieť na ňu.

Nádhernú brízu z voňavej lekárne som trochu pozmenila a nanovo upravila jej prísady a ich množstvo. Predovšetkým som do nej primiešala trochu nastrúhaného koreňa mandragory, čo výrazne zmenilo nielen vôňu, ale aj účinok. Podľa mňa k lepšiemu.

Na okamih som zavrela oči a cítila, ako ma hrejivá vôňa upokojuje – až kým som sa nestrhla na výkrik. Otvorila som oči a otočila sa smerom, z ktorého prichádzal. No tam sa rozvaľovali iba tmavoružové kúdoly pary, nič viac. Potom som začula tiché vzlykanie.

Niečo nie je v poriadku. V oblakoch sa voľačo hýbe! Mihali sa tam polopriesvitné scény so zvukmi, ktoré sa tiahli celou miestnosťou. Strašidelné miesta a ešte strašidelnejší ľudia. Na rukách mi naskočila husia koža. Čo *to* je? Všade sa vznášali obrazy, ktoré sa zablysli ako útržky filmu, aby ich vystriedali ďalšie pochmúrne výjavy.

Vtom mi došlo, čo sa tu deje. *Nádherná bríza* sa pokúša odohnať Elsine nočné mory, ibaže tie sa *nechcú* dať zahnať! Z celej sily sa bránia a bojujú o to, aby ich ďalej videla a počula.

So zatajeným dychom som sledovala, ako oblaky mojej vône zvádzajú boj s Elsinými nočnými morami, až kým

sa vzduch v izbe konečne nevyjasnil a nezmizla nielen tma, ale aj tie hrozné zvuky.

Vydýchla som si. *Nádherná bríza* účinkuje!

Rýchlo som korkovou zátkou znova zavrela flakón a prizerala sa, ako sa posledné blednúce oblaky rozplývajú. Postupne sa objavoval biely drevený nábytok. Zaškúlila som k Hanne, ktorá mlčky sedela vedľa mňa a v posledných minútach nespúšťala z očí Elsu Petersovú.

Elsa sa našťastie cítila príjemne. Sedela opretá vo svojom kresle, s nohami na stolíku a so zavretými očami. Akoby sa množstvo vrások na jej tvári vyhladilo a kútiky úst jej smerovali nahor. Bol to nezvyčajne uvoľnený výraz. No presne preto sme sem prišli.

Elsa Petersová bola Hannina stará priateľka zo školy a už vyše tridsať rokov trpela hroznými nočnými morami, ktoré nechceli prestať, nech proti nim podnikla hocičo. Nebola som si celkom istá, či *Nádherná bríza* pomôže, no moje pochybnosti sa ukázali ako neopodstatnené. Napokon, vône z voňavej lekárne už dokázali omnoho neuveriteľnejšie veci.

Hanne si odkašľala a Elsa znova otvorila oči. S povzdychom si prehrabla krátke sivé vlasy.

„Dnes v noci budeš určite spať ako v bavlnke, Elsa.“ Hanne sa usmiala a vstala. „Lucine vône sú majstrovské diela.“

Hanne van Veldenová, pôvodná majiteľka našej vily Evie a dedička voňavej lekárne, ma mávnutím vyzvala, aby som ju nasledovala.

Neisto som vstala. „Keby vás dnes v noci znova vystrašili tie nočné mory, zavolajte nám zajtra.“ Vložila som ružový flakón s *Nádhernou brízou* naspäť do svojho kufríka s vôňami, ktorý som si zaobstarala presne na takéto zákazky, a zavrela som ho. Spýtavo som sa pozrela na Hanne, ktorá mi kývla.

Elsa Petersová sa začala pomaly zviechať z kresla. „Cítim sa taká uvoľnená a bezstarostná, ako už celé roky nie!“

„Radšej ešte zostaň sedieť a užívaj si posledné obláčiky vône.“ Hanne sa na ňu usmiala a zavolala ma k vchodovým dverám. „Cestu von poznáme.“

Elsa sa vďačne pozrela na svoju priateľku a bez odvrávania znova klesla do kresla. Keď presunula pohľad na mňa, usmiala sa. „Zober si, prosím, ten malý balíček na chodbe! Je to iba drobná pozornosť z vďaky za tvoju úžasnú prácu."

Trochu v rozpakoch som sa poďakovala a vyšla som z izby. Opäť som počula, ako si Elsa Petersová vzdychla, potom mi Hanne podala čosi zabalené v ligotavom papieri, čo na mňa čakalo v predsieni. Vložila som si to do vrecka bundy, zatiaľ čo Hanne za nami zabuchla vchodové dvere a schádzala predo mnou dole po schodoch. Po tichu v Elsinom byte zneli naše kroky ako divoký dupot.

Na ulici sa stratil aj posledný závan *Nádhernej brízy*. Takmer som mala pocit, že ja sama som opustila nejaký snový svet, aby som sa znova prebrala v nepríjemnej realite. No nešlo o nijaký sen, samozrejme. Iba o moju schopnosť rozpoznať vo vôňach pocity a spomienky. Lebo presne to dokážu *vykladači vôní*.

Ešte vždy opojená svojou vlastnou kadidlovou vôňou som s Hanne pomaly kráčala k zastávke. Vydali sme sa na cestu domov.

Vila Evia už na nás čaká.

Na Levanduľovej ulici sa so mnou Hanne rozlúčila a zmizla za svojimi vchodovými dverami do vily Evie. Hannin byt bol súčasťou vily, presnejšie povedané išlo o starý byt pre služobníctvo v ľavom bočnom krídle, ktorý Hanne ďalej obývala po tom, čo mojej rodine predala zvyšok domu.

Ešte som chcela byť chvíľku sama a tešiť sa ako lekárnička voňavej lekárne zo svojej prvej oficiálnej zákazky, a tak som si sadla na schody, ktoré viedli k hlavnému vchodu do vily. Zaklonila som hlavu a hľadela na zamračenú oblohu.

Posledné mesiace po mojom, Matsovom a Bennovom výlete do Amsterdamu plynuli pokojne a bez pozoruhodných udalostí. Až znepokojujúco pokojne. Vianoce prešli, zima sa rozlúčila a ohlásila sa jar. Svoju úlohu viesť voňavú lekáreň som brala veľmi vážne, a hoci som bola hrdá na vône, ktoré som vlastnoručne vyrobila, jednoducho som sa nedokázala zbaviť napätia. Žalúdok mi neustále zvieral akýsi neurčitý pocit.

No okrem mňa si zjavne nik nerobil starosti. Spomenula som si na posledný telefonát s Willemom a na to, čo mi povedal.

Odkedy sme vedeli, aký človek v skutočnosti je náš bývalý záhradník, znelo meno *Willem Boer* v mojich ušiach úplne inak. Ešte prednedávnom by mi na chrbte naskoči-

li zimomriavky, len čo som naňho pomyslela. No po tom, čo nám pomohol získať od Večných naspäť posledné zvyšky meteoritového prášku, ktorý nám ukradli, malo jeho meno takmer upokojujúci účinok. Zvláštne, ako sa veci niekedy úplne zmenia iba preto, lebo človek má viac informácií.

Odkedy som vedela, že Willem napáchal všetko zlé vo vile Evii a voňavej lekárni iba preto, lebo musel chrániť svoju rodinu, takmer slepo som mu dôverovala. Pritom sme boli s Matsom ešte nedávno presvedčení o tom, že starý záhradník je ten najhorší človek, akého poznáme. Ako hrozne sme sa mýlili!

Tvár mi ovial jemný vánok. Striaslo ma a ovinula som si ruky okolo tela. Od Amsterdamu som si pravidelne kládla otázku, prečo sme o Večných viac nepočuli. Prečo sa nikto z nich nepokúšal dostať k ďalšej *Vôni večnosti*? Iste, Hanne definitívne zabezpečila skleník novými voňavými pascami proti každému vlámaniu, no napriek tomu som pochybovala, že by to Večných odradilo.

Mats na rozdiel odo mňa veril tomu, čo povedal Willem: že Veční hľadali iba jeho a jeho rodinu – Helene a Edgara. Že boli skutočne presvedčení, že meteoritový prášok nájdu u Willema. Mne to však pripadalo nelogické. Barónke von Schönblomovej a všetkým ostatným Večným muselo byť jasné, že sme meteoritový prášok

odniesli naspäť do voňavej lekárne. Veď nové vône môžeme vyrábať iba s práškom!

Napriek tomu nás doteraz nik neprenasledoval. Vládol tu taký pokoj, až sme začali zabúdať na Večných a ich boj o magické vône z voňavej lekárne.

To však určite nebol najlepší nápad.